

и Верия живѣли сагудати и драговичи, отлични стрелци съ лжкове. Въ 904 г. тѣ помагали въ отбраната на Солунъ противъ сарацинитѣ.

Драговичитѣ (*Δραγουβίται, Δρογουβίται*) сжщо тѣй стояли въ 676 г. подъ Солунъ, чиито най-близки съседи били тѣ и обитавали, както трѣбва да предполагаме, по западната страна на Вардарската долина; а източната частъ заемали сагудатитѣ. Въ 1204 год. се споменува „Драгабития“ близо до Верия. Епископството *Δρογουβιτίων* било подчинено на солунското. Други драговичи обитавали въ западна Родопа, дето и до день днешенъ нѣколко мѣстни имена напомнятъ за тѣхъ; недалечъ отъ Кричимския манастиръ има рѣчичка Драговица; на стрѣмния дѣсенъ брѣгъ на Кричимъ има градище Драговетъ съ старинни стени, а на юго-изтокъ отъ Пловдивъ се издига връхъ Драговина¹². Споредъ тѣхъ, пловдивскиятъ митрополитъ ималъ титлата екзархъ *Θράκης Δρογουβιτίας* (у Кодина *Δραγουβιντίας*). Драговичитѣ придобили голѣмо значение въ историята на богомилитѣ. Други драговичи имало въ Русия, а сжщо и между полабскитѣ славяни.

Въ Тесалия живѣли **велесичи** или **велегостици** (*Βελεγεζίται*) при Пагазийски заливъ. Въ пристѣпитѣ на славянитѣ противъ Солунъ презъ VII вѣкъ тѣ сжщо участвували въ 676 г.; а въ 685 г. тѣ били съюзници на обсаденитѣ. Въ 799 г. славянскиятъ князь *της Βελζητίας*, Акамиръ, се опитвалъ, макаръ и напраздно, да покачи на престола синоветъ на императора Константина, които живѣли въ Атина. Шафарикъ дирѣлъ княжеството на Акамира въ страната на бърсяцитѣ, Дриновъ — въ Тесалия. Въ договора на Алексея III съ венецианцитѣ отъ 1199 год. се споменува близо до Влахия (Тесалия) и Деметриада „*provincia Belegezitiae*“; сжщото намираме въ акта за раздѣлата на империята отъ 1204 г. И до день днешенъ тамъ има градъ Велестино¹³.

Безъ съмнение, въ Тесалия имало „княженіе словѣнско“, управлявано подъ върховната власть на Византия отъ славянския апостолъ Методия преди да постѣпи въ Олимпиския манастиръ¹⁴. Сега въ Пеней нѣме вече славяни.

Епиръ билъ цѣлъ усѣянъ съ славянски селища¹⁵. Макушевъ пресмѣтналъ, че отъ числото 1539 мѣстни имена въ днешния Епиръ 717 сж славянски. Албанскиятъ езикъ е пълненъ съ славянски думи; тѣ сж събрани отъ Миклошича. Отъ тамошнитѣ племена сж споменати само **войничитѣ** (*Βαλουήται*), които въ 676 год. сжщо безпокоили Солунъ. Нормандскиятъ князь Боемундъ въ 1082 г. отивалъ *διὰ της Βαγεντίας* за Янина.

Малатерра (XI в.) нарича епиротитѣ българи, Арта — български градъ. Въ споменатия договоръ на Алексея III и въ други съвременни грамоти, редомъ съ провинцитѣ Янина и Главиница, е наречена една Вагенекция или Вагнеция. Грамотата на Симеона, братъ на сръбския царъ Душанъ, дадена въ 1361 год. на единъ епирски боляринъ, изброява множество мѣстности *ἐν τῇ Θέρμῃ της Βαγεντίας*, които всички лежали на северъ отъ Артенския заливъ¹⁶. „*Nomines Vageniti*“ се наричали въ XIV вѣкъ гърцитѣ, които се преселили отъ континента на островъ Корфу и станали васали на баронитѣ и гражданитѣ¹⁷.

Не само Епиръ и Тесалия, но и Елада, древнитѣ знаменити полета на Пелопонесъ, Атика и Беотия сж покрити съ славянски названия на мѣстности. Три четвърти отъ мѣстнитѣ названия красноречиво свидетелствуватъ за изчезналитѣ славянски колонии. Хеликонъ носи название Загора, при Маратонъ има село Врана. Ние намираме тукъ планина Хелмосъ (хѣлмъ) и добре известнитѣ имена на селища: Бистрица, Буковина, Горица, Граница, Каменица, Нивица, Подагора, Церница и т. н. Наскоро следъ гръцката революция, ко-